

Prædiken til 4. søndag i advent, Vor Frue Kirke, 2025.

Nå! Nu er der 3 dage til jul – og hvis vi skal nå at sætte ind med adventstidens faste inden, – så er det nu!

I dag får vi at vide, at vores ego skal gå på slankekur! For det har det med at puste sig op og fylde alt for meget!

Så de evangeliske ord i dag er:

Han skal blive større, jeg skal blive mindre.

Han skal blive større, jeg skal blive mindre, siger Johannes.

Jesus skal vokse og blive større og tydeligere.

Og ligesom Jesus her i Johannesevangeliet stort set altid taler på flere planer på én gang, gør Johannes det også.

Hans ord om, at *han skal blive større, jeg skal blive mindre*, rummer et billede på hvad troen eksistentielt indebærer.

At det personlige og det individuelle, det egoistiske og selvoptagede, vil blive mindre, mens alt det Kristus repræsenterer, det åndelige, Guds kærlighed, det gode, skal blive større.

Det er her, der skal sættes ind med en benhård kur!

Ja, sådan burde det i hvert fald være.

Men vores virkelighed i menneskelivet ser jo ofte anderledes broget ud.

Mit problem er, som sagt, at mit ego nemt kan blive noget overvægtigt, og fylde for meget.

Jeg ved ikke med jer, men jeg er ikke sen til at tænke, at NU skal jeg finde ud af, hvad jeg virkelig har brug for og behov for.

Nu skal jeg finde mig selv og realisere mit sande jeg.

Og det kan bestemt være godt at tænke over, hvad man egentlig vil bruge det dyrebare liv på.. men det må bare ikke skygge, for næsten.

Så vi ikke kan se de mennesker, der har brug for os. Vi skal finde os selv, med det for øje, at vi så kan være noget for de andre.

Til sidst i dagens læsning hører vi:

Den, der tror på Sønnen, har evigt liv; den, der er ulydig mod Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham.

Guds vrede. Jeg kan lige så godt tage fat på det, i stedet for at snakke udenom.

Hvad er det, Guds vrede drejer sig om?

Ja, det er, som Jesus siger, at vi er ulydige.

Vi mennesker er forskellige og der er meget, som vi ikke ved, om hinanden. Vi har alle nederlag og hemmeligheder.

Det har vi i det mindste til fælles. Som mennesker er vi født ind i et fællesskab af, ja, syndere.

Lige nøjagtig der skal vi ikke være bange for at falde uden for normen.

Selvom vi skulle forsøge at skjule os bag en facade, så har vi alle det samme udgangspunkt.

Med hensyn til synd, så er der vist nok lidt forvirring om hvad det er.

Nogle mener jo nok, at det ord bør fjernes fra vores ordforråd, med mindre, det har noget med slankekur og chokolade at gøre.

Synd – er der et ord man bruger her i 2025? Og så på prædikestolen i Københavns Domkirke? Var det ikke mere noget gamle, sorte, missionske præster prædikede om for 100 år siden..?

Njaa.. men lad os nu se hvad det egentlig betyder..

I Bibelen tages menneskets synd alvorligt.

Og det er ikke fordi Gud er en livsfornægter, som ønsker at lægge sin klamme hånd på vores livsudfoldelse. Tværtimod.

Han som har skabt os, er på livets side og opmuntrer os til at leve og folde livet ud.

Og når synd, hvad der er rigtigt og forkert, hvad der er godt for mennesker og hvad der ikke er, ikke tages alvorligt, så ender vi mennesker i fortvivlelse og krise.

Synden ødelægger vores liv når den skiller os fra Gud, fra os selv og fra hinanden.

Og lige netop det er lige aktuelt for os mennesker til alle tider – så at tale om synd er at tale realistisk om menneskelivet.

Men lad os nu lige starte fra Adam og Eva.

De blev jo smidt ud af Edens have, på grund af deres ulydighed og dermed Guds vrede - og blev dermed skilt fra fællesskabet med Gud og hans nærhed.

Alt det, der var 'såre godt, blev erstattet med brud og adskillelse.

Vi lever i forlængelse af syndefaldet.

Det vil med andre ord lige netop sige, der er intet nyt under solen.

Brud og adskillelse fra det der er godt for mennesket, er lige så stærkt tilstede i dag, som i den mytiske fortælling om Adam og Eva.

Når vi er skilt fra Gud, fra det gode, fra meningen med livet, at elske, så mangler vi de mest grundlæggende forudsætninger for netop at finde hoved og hale i det hele.

Om det skriver profeten Jeremias:

Forbandet den mand,

hvis hjerte viger fra Herren.

Han bliver som en busk i ørkenen,

han ser ikke lykken komme,

han skal bo i stenørkenen,

i saltlandet, hvor ingen kan bo.

Vores alvorligste problem som mennesker, i gamle dag og nu, er, at vi ikke lever i det forhold til Gud, som han skabte os til.

Og det skyldes, hårdt sagt, rent ud sagt: vores ulydighed, vores selvoptagethed, vores overvægtige ego.

Fordi synden er vort livs største sabotør, trådte Gud ind i verden for at komme os til hjælp.

Gud greb ind i verden gennem sin søn Jesus Kristus, for at vi ikke skal overmandes af det, som ødelægger livet.

Det er 4. søndag i advent, snart er det jul igen, hvor det lille Jesus-barn fødtes, Guds søn, der som voksen stod frem med det glædelige og befriende evangelium, at Gud er god mod de utaknemmelige og onde.

Han giver sine gode gaver til alle uden forskel.

For Jesu følgere, af syndere og toldere, ja, af almindelige skæve mennesker der ramte forbi livets mål, som vi gør; for hele den store skare der fulgte ham, var Jesu påstand en uhyrlighed, en fortærende ild, som brændte al selvretfærdighed og udvendig moralisme til aske. Det var et befriende budskab så uendeligt stort.

Når Jesus sagde: vær frimodig, dine synder forlades dig, fandt Jesu modstandere, at det var gudsbespottelse. Tilgivelse måtte man virkelig gøre sig fortjent til.

Det er mildt sagt forunderligt at Jesu budskab overlevede datidens præstes kabs dom over ham, og ligeså forunderligt at det har overlevet 2000 års kirkehistorie, hvor kristne har haft svært ved at tro på evangeliet.

”Den, der tror på Sønnen, har evigt liv; den, der er ulydig mod Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham”.

Sådan siger Johannes til sine disciple og med de ord, at de har alt at vinde, ved at slippe deres kredsen om sig selv, alt det, der får dem til at ramme ved siden af det gode.

For det er egentlig det synd betyder: at ramme ved siden af.

I stedet skal de overgive sig til Jesus, og lad hans ord få fylde i deres liv, så de får fred med sig selv og med andre.

Og de ord, det valg, er jo også ord og valg som vi står over for. Hver dag faktisk. Sådan er det i hvert fald for mig.

Og det er en livslang øvelse. Eller; der er vel sådan set ikke noget valg... men vores menneskelige, og ulydige natur, får os så ofte til at gå inde i mørket og ufreden i stedet for at blive i lyset og freden.

Men når Ordet høres rigtigt, når vi åbner os for det ord, når vi forstår at lukke ører og hjerte op, så indfinder den sande fred sig.

Den fred, som netop ikke bøjer af, men som gør, at man med sindsro og løftet hoved kæmper sine kampe, koste, hvad det koste vil.

Gud er med os, igennem det hele.

Den tro og det løfte har vi fra evangeliet om Jesus Kristus.

Det glædelige budskab, at Gud kom til os den første julenat.

At han udsatte sig selv for alskens tortur ved at fare frem mod dem, som ville gøre livet for småt og Gud til en smålig gammel mand.

Nu har vi jo ikke noget krusifix ved alteret her i kirken, men i stedet den opstandne, og det er der jo på sin vis også meget mere håb i.

Men indimellem, når jeg ser på et kors med den lidende frelser, så tænker jeg: Du hang der og led og døde af det, så jeg kunne blive fri.

Så skylder jeg, ved Gud, også at leve livet i den kærlighed og fred og glæde og med forpligtelsen til, at give den befrielse videre til så mange som overhovedet muligt!

Og lad mig slutte med igen at citere Profeten Esajas ord:

Jeg takker dig, Herre; du var vred på mig, men din vrede lagde sig, og du trøstede mig. Gud er min frelse, jeg er tryg, jeg frygter ikke, for Herren er min styrke og lovsang, han blev min frelse.

Ja, Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,

Fader, Søn og Helligånd, for det!

du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,

højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen

Kirkebøn

Gud, vi beder dig:

Giv os troen, som vi kan leve et helt liv på, fordi vi véd, at du aldrig slipper os.

Giv os glæden, der kan se, at du blev menneske, for at vi skulle kunne se dig,

Gud.

Hjælp os, så vi glemmer os selv en smule og i stedet ser vor næste.

Giv os troens styrke -

og lær os at dele den med vores naboer, vores familiemedlemmer og alle dem,
vi møder på vor vej her i livet.

Lad os være dine redskaber til at sprede glæden ud, hvor glæden bliver holdt nede.

Lad os være dine sendebud til de sørgende, de undertrykte, de fattige, de ensomme,
de bange, de syge - så også de kan opleve den sande juleglæde.

Vær Gud for dem, der regerer - og for dem, der bliver regeret.

Vi beder dig for vort folk og fædreland, for alle dem der arbejder på højtryk i
sundhedsvæsnet og for kongen og hele det kongelige hus.

Vær Gud for din kirke - og lad den være kirke for alle mennesker: én kirke,
én verden, én tro, én juleglæde.

Gud, vi beder dig:

Gør os store, når vi er små!

AMEN.

Motet

Meddelelser

Velsignelse

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde

og Guds kærlighed

og Helligåndens fællesskab

være med os alle!